

DESIRE®

Jules Bennetová
Rande na slepo

 HARLEQUIN®
TM

JULES BENNETTOVÁ

RANDE NA SLEPO

PŘEKLAD

LAĎKA KRÁTKÁ

Milá čtenářko,

který měsíc je pro čtenáře lepší než říjen? Vánoce jsou ještě daleko, počasí už nás tolik ven neláká, a tak je ideální jen tak spočinout a někam si zalézt s pěknou knihou. Pokud sáhnete po mých harlequin-kách, jistě nebudete zklamaná. První příběh edice Desire se jmenuje Rande na slepo a jeho hrdinové procházejí nelehkou cestou od rozhodnutí se rozvést po budování nové důvěry v pokračování vztahu. Další dvě povídky: Jednoduchý požadavek a Mandát k manželství mají společné téma, kterým je předstírání vztahu. Hrdiny k tomu v každé povídce vede nějaký jiný důvod, ale výsledek je podobný. Pár, který předstíral vztah ho najednou k vlastnímu překvapení prožívá.

Přeju Vám tedy, aby Vás četba plná nečekaných zvratů, vášně a touhy krásně zahřála v nevlídných podzimních dnech.

*S láskou
Váš Harlequin*

Jules Bennetová

RANDE NA SLEPO

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Second Chance Vows

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Ladka Krátká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2022 by Jules Bennett
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9817-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9818-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9819-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Korzet jí byl příliš těsný. Bohužel si tuhle nepříjemnou skutečnost uvědomila až na večírku, kdy se s tím už nedalo nic dělat.

Upnutý korzet bylo ovšem to nejmenší, co Delilah Personové dnes večer dělalo starosti. V první řadě sem neměla vůbec chodit. Co to bylo za nápad souhlasit se schůzkou naslepo? Vždyť ještě není ani rozvedená! Jenže Alisha Martinová působila tak přesvědčivě, že bylo takřka nemožné ji odmítnout.

Proto se dnes objevila na večírku celá v černém, počinaje maskou přes oči, upnutý korzet, kožené kalhoty a jehlové podpatky. Dokonce i pro nehty zvolila černý lak. Zdálo se jí zbytečné investovat peníze do kostýmu, který později už nikdy neoblékne, takže vybrat to jediné, co by se dalo alespoň částečně považovat za kostým, a objevit se na večírku jako stín jí připadalo zábavné. Přinejmenším to bylo to jediné, co ještě byla v současné etapě svého života schopná podniknout.

Také by se mohla jednoduše vytrazit, až k tomu přijde vhodná příležitost. Posledních pár měsíců rozhodně neměla náladu na zábavu. Její manželství se ocitlo na prahu zoufalství, rozpadlo se na tisíce kousků, a to jednomu rozhodně nepřidá na náladě. Jenže společenský život jí zoufale chyběl a tohle byla po dlouhé době příležitost, jak se dostat mezi lidi a nezbláznit se. Doma pouze sledovala jeden seriál za druhým, až se nakonec přistihla, že postupně upadá do deprese.

Alisha Martinová se stala novou klientkou jejich podniku, bourbonské palírny Andělská pečeť, kterou vlastnila spolu se svými sestrami Elise a Sárrou. Na cestu lihovarnictví naskočily před více než deseti lety, kdy se jim podařilo zakoupit starý zámek přímo v srdci bourbonského kraje.

Impozantní kamenná stavba kdysi sloužila jako zájezdní hostinec a po letech na ní zub času zanechal stopy. Ovšem když sestry začaly vážně uvažovat o tom, že otevřou lihoval, věděly, že potřebují něco naprosto jedinečného, něco, co by je odlišilo od světa, ve kterém až dosud vládli muži. A jaké lepší místo pro destilérku mohly zvolit než staré opuštěné sídlo v Kentucky?

Také s jejich obchodním názvem to bylo celkem jednoduché. Když se bourbon uloží do sudů, aby uzrál, část tekutiny se vypaří. Staré přísloví praví, že právě ta chybějící část je poslána andělům, proto tedy Andělská pečeť.

Delilah svou práci milovala. Milovala všechno, co se kolem výroby bourbonské whisky točilo. Díky práci se navíc během let setkala se spoustou zajímavých lidí, se kterými kromě obchodních závazků uzavřela i dlouhodobé přátelství.

Alisha nebyla výjimkou. Během posledních několika měsíců navštívila destilérku mnohokrát, jednak aby zakoupila kromě klasické bourbonské whisky i další příchuť, a mimo to měla zájem také o jiné destiláty jako například gin. Navíc to vše putovalo na charitativní večírek s názvem Domov, sladký domov. Alisha byla neuvěřitelná žena s obrovským srdcem plným lásky a porozumění, takže když na Delilah naléhala, aby se zúčastnila večírku, kde se navíc mohl každý schovat za určitou masku, souhlasila. Ostatně peníze, které se na večírek měly vybrat, poputují na účely dětského domova, což jí bylo blízké, a to byl další důvod, proč její pozvání nemohla odmítnout.

Na poslední chvíli dostala od Alishi zprávu, že se na

večírek dostaví jeden velice sympatický muž, se kterým by ji chtěla seznámit. Dee si zprávu přečetla, nicméně jí její obsah byl celkem lhostejný. Měla v plánu zajít na večírek, pozdravit se s Alishou, věnovat peníze na charitu a co nejdříve se nenápadně vypařit. K tomu jí měl ostatně posloužit její kostým. Jako stín se proplíží sálem a stejně tak nenápadně zmizí. Napadlo ji, že mohla místo sebe poslat jednu ze sester, jenže ty měly každá svůj život a své starosti. Trochu jim záviděla, jelikož se oproti ní mohly alespoň z vydělaných peněz radovat a těšit se, jak je v budoucnu využijí.

Zhluboka se nadechla a zamířila ke schodům, které vedly k proskleným dveřím. Za nimi se nacházel obrovský sál, a právě v něm se konal charitativní kostýmový večírek. Jak se blížila ke dveřím, hostesky je s úsměvem otevřely a ona jim se stejně milým úsměvem poděkovala.

Jakmile vstoupila do sálu, ohromilo ji množství lidí, hudby a všeobecného veselí. Uvědomila si, že na tohle nebyla připravená. Poslední dobou se ráda uzavírala ve své tiché kanceláři nad objednávkami a obchodními smlouvami, kde se nanejvýš občas setkala s některým ze svých klientů. Milovala prostředí, kde převládala klidná vlídná atmosféra. Harmonické prostředí pro ni bylo stejně důležité jako vzduch a naštěstí si ho mohla poslední dobou dopřávat plnými doušky.

V tuhle chvíli však příšerně trpěla. V těsném korzetu sotva popadala dech, a navíc to kolem ní hučelo jako v úle.

Nakonec potlačila naléhavé nutkání utéct nebo si alespoň kostým upravit, a raději odhodlaně vykročila do víru zábavy. Jak se rozhlížela kolem sebe, uvědomila si, že se Alishi zapomněla zeptat, jaký kostým si oblékne. Takhle jí bude trvat věčnost, než ji v té záplavě masek pozná.

Byla ráda, že jí maska zakrývala téměř celý obličej. Vůbec nepochybovala o tom, že by si rodiče

z manželovy strany nechali ujít příležitost, aby se mohli zviditelnit. Jejich domýšlivost měla naštěstí i pozitivní dopad, a totiž že štědře a viditelně přispívali na charitativní účely. Vlastně by si už měla začít zvykat používat slovo exmanžel. Zatím byli stále manželé, ale rozvod byl za dveřmi. Alespoň si jeho rodina konečně oddechne. Nikdy se nedokázali vyrovnat se skutečností, že jejich jediný syn se oženil s dívkou, která pocházela ze skromných poměrů a rodiče si ji navíc adoptovali.

Proplétala se davem a zoufale si tiskla k tělu malou černou kabelku, ve které měla peníze na charitu. Usoudila, že v čele sálu, blízko jeviště, najde ty, kteří se o ples nejvíce zasadili, a tudíž i Alishu. Předá jí peníze, a pak se co nejdříve nenápadně vytratí.

Tahle taktika jí umožní vyhnout se Camdenovým rodičům a zároveň vyhnout se i setkání s tím úžasným mužem, s jakým ji Alisha hodlala seznámit.

„Delilah?“

Otočila se na podpatku a ulehčeně si oddechla. „Alisho.“

Její nová klientka a kamarádka v jedné osobně vypadala naprosto dokonale. Byla oblečená do kostýmu řecké bohyně, a přesně tak také vypadala. Její blond dlouhé vlasy dokonale ladily k mramorově bílé látce zdobené zlatými třpytkami a její nápadně zelené oči jen podtrhovaly její krásu. Stejně tak mohla být filmová hvězda.

„Myslela jsem si, že jsi to ty, ale jistá jsem si nebyla,“ pokračovala Alisha a změřila ji obdivným pohledem. „Netušila jsem, v čem se dnes objevíš, musím však konstatovat, že ti to ohromně sluší.“

„Chtěla jsem, abych působila ve svém kostýmu jako stín, jelikož si tak také připadám. Navíc je mi těsný, takže jestli obdivuješ mé křivky, není to tak, jak to vypadá. Je jen přílišně upnutý,“ zasmála se Delilah naoko, přestože jí do smíchu vůbec nebylo.

Vůbec to nechápala. Většinou se stávalo, že lidé ztratili na váze, když měli před rozvodem, jenže jak se zdálo, ona musela přibrat. Určitě za to mohly ty skvělé dortíky, kterým nedokázala odolat a které jí během posledních pár měsíců přinášely malou útěchu a kratičký okamžik štěstí.

„Jsem hrozně ráda, že jsi přišla,“ přešla Alisha takticky její upřímnost. „Před chvilkou jsem mluvila s tím mužem, o kterém jsem ti povídala. Přijel minutku před tebou, skoro jako byste se domluvili,“ usmála se.

Delilah se ušklíbla. „Upřímně, nemám zrovna náladu se s kýmkoli seznamovat. Cení si tvé snahy, ale ještě nejsem ani rozvedená.“

„To je zajímavé. Před chvílí mi řekl to samé,“ položila jí ruku na rameno. „Poslouchej. Je opravdu velmi sympatický, tak proč ho odmítat. Vždyť spolu můžete zatím jen kamarádit. Máte společné trápení, mohlo by vám pomoci, když se jeden druhému svěříte.“

Možná, povzdychla si Delilah spíš pro sebe. S tím, co ji opravdu trápilo, se zatím svěřila jen sestřám, jako by se ostatním bála přiznat, že selhala. Přesně tohle si totiž vyčítala. Když se brali, ani ve snu by ji nenapadlo, že jejich manželství někdy skončí. Jenže to tak bylo. Poslední dobou si neměli co říct a vlastně se jen mýjeli. Jediné, co je drželo ještě pohromadě, byl sex, ale i to se už pomalu vytrácelo.

Zamyšleně se podívala na Alishu, která si právě upravovala rukou účes. Zaujal ji prsten s velkým drahokamem, který se jí zablýskl na prsteníčku.

„Je nový?“ zeptala se a chytla ji za ruku, aby si mohla prsten prohlédnout. „Je nádherný.“

Alisha se blaženě usmála. „Je krásný,“ souhlasila. „Nedávno jsem se vrátila z dovolené, která se překvapivě odvíjela jiným směrem, než jsem čekala.“

„To mě zajímá,“ pobídla ji Delilah. „Musíš mi to všechno vyprávět, až budeš mít chvilku.“

„Musíme si na to udělat čas, protože to je na román,“

zasmála se Alisha. „Musíme se co nejdřív sejít a všechno ti barvitě vylíčím.“

Delilah si pomyslela, že všichni kolem ní potkali někoho, do koho se zamilovali, jen jí se láska vyhýbá obloukem. Samozřejmě to všem přála a upřímně se s nimi radovala, jen nechápala, proč zrovna její manželství muselo skončit katastrofou.

„Podívej, tady jde,“ vytrhla ji Alisha z úvah a podívala se přitom kamsi přes její rameno. Pak na nového známého přátelsky zamávala. „Má na sobě kostým piráta a přes jedno oko má pásku,“ upřesnila.

Delilah se ohlédla. A pak ho uviděla. Ten úžasný sexy muž s umělou jizvou ve tváři, se kterým ji Alisha chtěla seznámit, pro ni nebyl ani v nejmenším nový objev. Upíral na ni své tmavě hnědé, pronikavé oči a Delilah zalapala po dechu.

Camden... osobně. Její manžel.

Byl stejně překvapený jako ona. Po pravdě, vyhledal Alishu, aby jí oznámil, že odchází. Chtěl se omluvit se slovy, že není v situaci, aby se s někým seznamoval, přestože si původně myslel opak. Samota ho tížila, jenže jakmile vešel do sálu, přepadla ho úzkost. Mýlil se. Nebyl zdaleka připravený na další vztah. Naštěstí alespoň jeho rodiče se charitativního plesu neúčastnili, takže se vyhnul dalšímu nepříjemnému setkání. Prozatím mu úplně stačilo, když si občas s někým popovídal po telefonu.

Vyhledal Alishu v davu a zamířil k ní. Povídala si s ženou v černém s maskou přes oči. Jenže...

Poznal ji okamžitě. Znal každou křivku jejího těla. Usínal vedle ní celých dlouhých pět let.

„Delilah, tohle je Camden. Muž, o kterém jsem ti vyprávěla.“

Cam vyčkal, až Alisha skončí, a pak nabídl ruku k pozdravu. „Těší mě.“

Dee bezděky vytvarovala ústa do úsměvu, když mu vložila ruku do dlaně a ucítila pevný stisk. Uvědomila

si, že jejím tělem projelo vzrušení, jaké v jeho přítomnosti pokaždé zažívala, o kterém se však domnívala, že dávno vyprchalo. Opak byl však pravdou. Tenhle člověk ji před časem přitahoval k zešilení, a kdyby se kvalita manželství dala porovnávat podle sexu, ocitli by se zcela určitě na první příčce.

Bohužel manželství není zdaleka jen o sexu. Náročná zaměstnání, neustálé vměšování se do jejich vztahu ze strany jeho rodičů, nedostatek komunikace a absence vůle najít si na sebe víc času, to vše vedlo nakonec k tomu, že se jejich vztah rozpadl a ocitli se tam, kde by ji v životě nenapadlo, že by mohl skončit.

Camden se netajil tím, že by chtěl, aby se k němu manželka vrátila, jenže Delilah neviděla z jeho strany žádnou snahu na zlepšení. Byla přesvědčená, že to byla ona, kdo do vztahu vkládal víc energie, až ji pak náhle došla trpělivost.

Tvrdil, že se nechce rozejít, ale nevyvinul žádné úsilí, aby jejich vztah dostal nový rozměr. A Delilah nebyla schopná žít ve starých kolejích, kde před sebou neviděla budoucnost.

Snad ironií osudu bylo, že jako právník vyplnil na její žádost rozvodové papíry, i když značně neochotně, a navíc to byla jeho firma, která tuto žádost o rozvod přijala k řešení. Nikdy by ho nenapadlo, že dostane zapláceno za svůj vlastní rozvod.

„Omluvte mě,“ vpadla Alisha do jejich úvah a rozpačitého úsměvu. „Vidím, že je po mně shánka. Určitě se tu beze mě obejdete.“ S těmi slovy je zanechala o samotě.

Delilah okamžitě vyvlékla ruku z jeho dlaně a pro jistotu sepjala ruce pevně k sobě, až jí zběhly klouby prstů.

Uvažoval, jestli se tím gestem zoufale snažila setřít jakoukoli stopu jeho doteku, nebo se ji naopak snažila uchovat. Ať už to bylo jakkoli, na něj stisk ruky působil jako elektrický šok. Rozhodně si jej hodlal uchovat

alespoň v paměti. Představa, že by se po zbytek života s Delilah neměl vídat, ho nečinila vůbec šťastným. Jednak nesnášel selhání, a ani tentokrát nehodlal připustit chybu, navíc si byl dobře vědomý, že nálepka rozvedeného právníka nepůsobí právě nejlépe. Celý dosavadní život zasvětil usilovné práci, šel za svým cílem, který si v dětství stanovil. V jeho představách však byla jen dokonalá budoucnost, žádné selhání.

„Co tu vlastně děláš?“

Uvědomil si, že Delilah k němu přistoupila o něco blíže, aby přes hluk hudby a veselého hovoru zaslechla jeho odpověď.

„Ve firmě máme nového zaměstnance a Alisha je jeho sestra. Tak se ke mně dostala pozvánka,“ odpověděl. „Jak se s ní znáš ty?“

Ukázala na číšníka, který kolem nich právě procházel s tácem plných koktejlů a ostatních nápojů. „Všechno alkohol pochází z našeho lihovaru.“

„Je tu i Sara a Elise?“

„Za naši firmu jsem tu dnes sama. Sestry nemohly přijít.“ Přesně v tuhle chvíli bych je však zoufale potřebovala, prolétlo jí hlavou. O co by to bylo jednodušší, kdyby teď stály po jejím boku. V žádném případě mu však nechtěla dát najevo, jak příšerně se v tuhle chvíli cítí. Věděla, že dokáže téměř všechno, když do toho vloží odhodlání, přesvědčení a víru v sebe samu. Její život provázela vášeň, s chutí se pustila do všeho, na čem jí záleželo, ať už to byla práce nebo manželství. Škoda, že ani jedno Camden nedokázal ocenit.

Hudba, která se rozléhala sálem, náhle změnila rytmus a poněkud se ztišila. Pomalé blues jí pomohlo uklidnit nervy, které měla doslova na pochodu. Možná to způsobila poměrně divoká hudba, která se jí ještě před chvílí zarývala do uší, ovšem zcela určitě za to mohla jeho přítomnost.

Camden na tom nebyl o nic lépe. Její kostým mu učaroval a rtěnka, jejíž červená barva ostře kontrastovala

s antracitově černými šaty a maskou přes oči, ho přiváděla téměř k šílenství. Tuhle rtěnku miloval. Používala ji, kdykoli si spolu vyrazili do společnosti. Bezděky mu prolétlo hlavou, kolikrát ji asi použila od té doby, co se rozešli....

Když se odstěhovala a nechala ho samotného v jejich domě, snažil se zapomenout, a proto se vyhýbal jakémukoli setkání. Vlastně o jejím novém životě netušil zhora nic.

Bezděky k ní natáhl ruku a položil ji přesně do míst, kde pas a boky vytvářely kouzelnou křivku. V duchu zaklel, když Delilah ucukla a když si uvědomil, že to byl on, kdo dovolil, aby se jejich vztah dostal do takové fáze, kdy jeho vlastní ženě budou jeho doteky nepříjemné.

„Zatancujeme si?“

Podívala se na něj. Litoval, že jí obličej zakrývá maska, a tudíž viděl jen část toho, co by si přál. Takhle její pohled neprozrazoval žádné emoce. Nejraději by ji masku strhl z očí, a ještě raději by v nich zahlédl touhu. Takhle se musel spokojit alespoň s faktem, že se z jeho objetí nevyvlékla a že ho neodmítla.

„Came.“

Uchopil ji pod paží a odváděl doprostřed tanečního sálu. Na chvíli se cestou zastavili u stolu, který si předem objednal, a Delilah si tam odložila kabelku. Přestože nezaváhala, znal ji natolik dobře, aby tušil, co se odehrává v její mysli. Bylo mu jasné, že zvažuje důvody pro a proti, jestli je dobrý nápad položit kabelku na jeho místo, a navíc s ním jít tančit.

Když se po chvíli ocitla v jeho náruči, byl na tom úplně stejně. Teplo jejich dlaní mu pronikalo hluboko do kůže.

„Tohle se nemělo stát,“ zamumlala, nicméně neudělala nic proto, aby přestali tančit.

Kroužili sálem v pomalém rytmu a Camdena napadlo, že jejich těla k sobě dokonale pasují. Tušil, že

Delilah přemýšlí o tom, jak se po tanci co nejrychleji vypařit, nicméně se rozhodl, že jí to nijak neusnadní.

„Proč jsi tak napjatá?“ sklonil se k ní. „Čeho se bojíš?“

„Nebojím se vůbec ničeho.“

„Opravdu? Tak proč jsi mi například neodpověděla na žádnou esemesku?“

Dobře věděl, že se trefil do černého. Ostatně to byla jeho práce, přesto by ho nikdy nenapadlo, že použije své pracovní dovednosti na svou vlastní ženu. Vždycky si přál, aby tvořili tým, nechtěl, aby měl jeden z nich navrch. Ze všeho nejvíc si však přál, aby s ní prožil celý život. Jenže po čase se mu zdálo, že od něj očekává víc, než jí může dát. Práce mu zabírala téměř veškerý pracovní i volný čas a Delilah, přestože se tomu bránil, postupně upadala do pozadí. Navíc do jejich vztahu neustále zasahovali rodiče. Využili jakékoli příležitosti, aby se zmínili o jejím původu a rodině. Představovali si pro něj jinou ženu, ženu z vyšší společnosti s rodinou z významných společenských kruhů. On samotný si z toho příliš nedělal, neuvědomil si však, že Delilah si to brala k srdci.

Problémy se vkrádaly do jejich života postupně a zpočátku nenápadně, s přibývajícím časem však začaly narůstat, až toho jednoho dne měla Dee plné zuby a jednoduše se sbalila a odešla. Věděl, že kdyby spolu zůstali, problémy by jen narůstaly. Snažil se protrhnout začarovaný kruh, ve kterém se ocitli, jenže netušil jak. Nyní ho napadlo, že mohl alespoň vyvinout snahu, aby Delilah přesvědčil, že patří k sobě.

„Ten polibek byla chyba,“ procedila mezi zuby. Všechny zprávy, které od něj poslední měsíc dostávala, se týkaly jednoho nešťastného polibku, který se odehrál na večírku, který před měsícem uspořádali na oslavu desetiletého výročí destilérky. Ani nevěděla, jak se to stalo. Náhle se ocitla za zavřenými dveřmi v jeho náručí. Jakmile si uvědomila, co se stalo,